

Forelæg, skal det ikke afskære Dommeren fra, naar Sagen kommer for Retten, at lade vedkommende slippe med en Advarsel, naar han foretrækker det, eller at kunne modtage et Tilbud fra den sigtede om en Bøde.

For saa vidt man endelig har fremhævet, at denne Institution vil kunne skabe Uvilje hos Befolkningen — den ærede Ordfører har ogsaa fremhævet i Betænkningen ud fra sit Standpunkt, at Befolkningen muligvis vil stille sig uvillig dertil — kan jeg ikke indrømme Rigtigheden af denne Betragtning. Jeg kan heller ikke forstaa den Anskuelse, at man herved skulde være kommen tilbage til den gamle Ordning, hvorefter Politidirektøren virkelig kunde afgøre Sager og diktere Straf. Der forekommer mig nemlig at være en himmelvid Forskel mellem, hvad der her foreslaas, og den Myndighed, der i sin Tid var tillagt Politidirektøren. Den Gang var Politidirektøren Dommer, som fastsatte Straf endogsaa uden Appel, medens der her kun tillægges ham Ret til i al Venlighed og Velvilje at tilbyde vedkommende for at slippe fri for Procés at erlægge en Bøde. Hvem der egentlig skulde have ondt af det sidste, forstaaer jeg ikke. Jeg synes, det er en overordentlig smuk Institution. Der er forbundet saa store Fordele med den, at jeg ikke ret forstaaer, hvorledes man skulde ville afvise et saadant Forslag. For Publikum er det af stor Betydning, at saadanne smaa Sager, som ere rene og klare — og det skulde de være — kunne afgøres ved, at der bliver gjort de paagældende et Forelæg; hvortil de kunne sige ja og skrive paa, hvorved de saa ere færdige med denne Sag; de skulde betale Bøden eller afsone den; det følger vel af sig selv, men de behøve ikke at møde i den offentlige Politiret. De skulde ikke staa timevis i den offentlige Politiret i København, hvor der er Hundreder og Hundreder af Sager, og vente, til deres Sag kommer for, og det forekommer mig at være en meget stor Fordel. Erkender man sig skyldig; siger man ja og underskriver Forelæget; og dermed er Sagen forbi; mener man sig ikke skyldig; siger man nej og skriver ikke under, og saa kommer man for Retten, men det skal man

Ogsaa nu, og det er da det, man vil. — Fordelene for selve Retten og Retsplejen skal jeg ikke dvæle ved, de ere saa klare, at enhver kan forstaa dem. Det, der navnlig kommer frem her, er, at Dommerne i den offentlige Politiret faa Tid til at behandle de Sager, der virkelig trænge til Behandling, og behøver ikke at jaskeselv nogenlunde vigtige Sager igennem, saaledes som det desværre nu sker. — Den ærede Ordfører har i Betænkningen henvist til, at der kan være Fare for, at Politidirektøren vil blive overbebyrdet, og at man derfor hellere maatte lade Virksomheden blive hos Retten. Dertil vil jeg dog sige, at det staaer udtrykkelig i selve Lovforslaget, at Politidirektøren skal have den nødvendige Assistance derved, at der oprettes en særlig Afdeling i Politikontoret. Og hvis man vil sige, at det er en ny Bekostning paa Statens Regning, saa siger jeg, at det er det glædelige ved det, at det koster ikke Staten en Øre. Omkostningerne tages af Bøderne, og hverken Kommunen eller Staten kommer til at betale det mindste til disse Fuldmægtige og Assistenten, der skulde hjælpe Politidirektøren her; der kan ikke være Tvivl i saa Henseende.

Jeg ønsker endnu med Hensyn til Ændringen under Nr. 2 til Forslagets § 1 at sige, at der har været en Del Tvivl i Udvalget med Hensyn til, om man, naar Politidirektøren i Kjøbenhavn skønner, at vedkommende er skyldig, og at Bøden ikke bør være paa mere end 40 Kr., da skal sige, at han „skal“ eller, som der staaer i Lovforslaget, „kan“ udfærdige et Forelæg. Mig har det forekommet, at naar det virkelig staaer saaledes for Politidirektøren, at det er en rede og klar Sag, der kan afgøres med en Bøde af under 40 Kr., saa er der ingenting i Vejen for at sige, at saa skal han udfærdige Forelæget, men jeg erkender naturligvis, at det afhænger af hans Skøn, om Sagen er tvivlsom eller mere eller mindre tvivlsom, saa jeg har kunnet forsone mig med, at man bliver staaende ved Ordet „kan“, idet jeg gaar ud fra, at naar Politidirektøren virkelig finder, at Sagen er rede og klar, saa vil han altid gøre dette Forsøg paa at undgaa unødige Procés. — Dernæst er der et Punkt,